

Et Lægemiddel.

Af

Massi Bruhn.

(Fortsat.)

Ragnhild skyndte sig ned ad den mørke Trappe. Det gjorde godt at komme et Øjeblik ud i den friske Luft igen. Det hele forekom hende som et Æventyr. Det var saa nyt og forunderligt, at der endnu var noget for hende at gøre her i Livet, noget i det store Maskineri, hvortil en Haand som hendes kunde bruges.

Hun fik i en Fart gjort sine Indkjøb, — Brød, Smør, Kød og Urtekramvarer, alt, hvad hun i Øjeblikket kunde tænke sig, der kunde være Brug for. Urtekræmmeren saa nysgerrigt, beundrende paa den elegante, unge Dame. Han tilbød selv galant at lyse hende op ad Trappen og lod Butiksdrengen bære Varerne op.

Vandet snurrede allerede i Tekedelen, og Ragnhild havde dækket Bordet, da den gamle vaagnede.

»Aa, Gud ja! hvad er dog dette?« Den gamle plirede med Øjnene, hun forstod ikke, hvad det skulde betyde med det fremmede Væsen, der lydløst og hurtigt gik omkring og satte tilrette ved Bordet.

»Caroline! Caroline!« Hun forsøgte at rejse sig op i Sengen, da hun kaldte, men hendes Hoved faldt mat tilbage igen paa Pudsen. — Ragnhild lagde sin Haand beroligende paa hendes Arm.

»Hys! Deres Datter sover, hun trænger saa haardt til at hvile sig lidt, den Stakkel. Nu skal De faa Deres Mixtur, og saa skal vi have os en Kop god, varm Te, medens hun sover. De skal se, jeg skal nok passe Dem, naar hun bare maa faa Ro til at hvile sig lidt.«

Den gamle Kone lod sig uden videre Forklaring berolige.

»Det er godt! Ja, Caroline kan trænge til lidt bedre Dage, det Skind, hun har saamænd ikke danset paa Roser i sine Dage, hun har maattet trækkes med en gammel, syg Moder, som hun altid maatte høre ilde for af Manden, det fortrukne Skarn. Ak ja! ak ja! Vorherre være hans syndige Sjæl naadig, — og saa, da hun lykkelig og vel var bleven af med ham, saa faldt Drengen ned og brækkede Ryggen, saa han derved bliver en Krøbling alle sine Livsdage. Aa ja! aa ja! den fattiges Lod er haard nok; men enhver faar det jo, som ham er tilskikket her i Verden, og jeg maa jo være inderlig taknemlig, saa god og velsignet en Datter jeg har haft, — aldrig har hun sagt et ondt Ord til mig, fordi jeg har ligget hende til Byrde. Og nu kommer saadan en dejlig, fin Dame til mig og laver Te med fint Brød til.«

Den gamle Kones Stemme blev mere og mere mat, og saa døsede hun igen hen i en dødlignende Søvn.

Ragnhild blev siddende ved Sengen. Det var

første Gang, at hun saa et Menneske, der ufejlbarlig snart maatte staa ved Dødens Port. Denne livstrætte Skikkelse, der laa her, gjorde et saa fredeligt og beroligende Indtryk . . . Ja, kun saadan var Døden naturlig, naar et Menneske efter fuldent Livsgerning gled rolig over i dens Skyggedale. Livet maatte leves . . . Livet havde Krav paa hvert Menneske. Der var altid en Gerning, der var værd at tage op, naar man bare havde Øje for at finde den. — Ogsaa for hende, ja, ogsaa for hende maatte der være en lang Arbejdsdag, før hun havde Lov til at lægge sig til Ro og vente paa Døden. —

»Moder! Moder! det piner mig i min Ryg. Jeg kan ikke taale at ligge mere, tag mig op.«

Stemmen var, trods sin Spædhed, saa gennemtrængende, at den ligesom gennemskar Stilheden i Stuen. Der fo'r en Gysen gennem Ragnhild ved denne Lyd. Det maatte være Drengen, — Drengen, hun rent havde glemt. Hun skyndte sig hen til Sengen, der stod i en halvmørk Krog.

»Nu skal jeg komme og hjælpe dig op.«

»Hvem er du?«

Det var et Par store, straalende Øjne, Moderens Øjne, men endnu større og med den underlige Glans, som langvarig Lidelse kan lægge i Børneøjne, der skinnede hende i Møde.

»Jeg er Ragnhild, — du skal ikke være bange for mig,« sagde hun med en Stemme, der ikke var fri for at ryste lidt.

»Jeg er heller ikke bange for dig, for du er vel en Engel? en af dem, Moder har fortalt mig om, der kommer og besøger de syge Børn og bærer dem op til Vor Herre, naar de slet ikke kan blive raske her paa Jorden.«

»Nej, jeg er bare et Menneske, jeg er Ragnhild.«

»Jeg kan ikke lide Mennesker, men jeg kan lide saadan en som dig, og jeg vil lege, at du er Englen Ragnhild, naar jeg nu kommer og sidder paa dit Skød.«

Drengen strakte de smaa, magre Arme op og klyngede dem om Ragnhilds Hals for at hjælpe sig op paa den Maade.

»Du maa aldrig røre ved min Ryg,« sagde han og udstødte et lille, smerteligt Hvin, da Ragnhild tog ham ud af Sengen.

»Husk paa, Engle tage saa let, saa let paa smaa, syge Børn.«

Han puttede sit Hoved ind til hende som en kælen Fugleunge.

»Hvor du er fin og blød og varm. Er det Museskind, du har paa din Kjole? Har Englene saadan noget paa? Jeg trode bare, de havde langt, gult Haar og Vinger.«

Ragnhild havde under Drengens ustandselige Passiar, faaet ham pakket ind i sin Plydses Kaabe. Hun var glad ved at faa ham hyllet ind i noget rigtigt tykt, saa hun ikke saa eller følte hans lille skruptudseagtige Skikkelse.

Barnet var straalende fornøjet ved Synet af Møden paa Bordet.

»Hvor er den dejlige Spise kommen fra? Du er maaske ogsaa saadan en god Fe, som dem fra Æven-